

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Elfojtott pillantások**

1. Elfojtott pillantások

Csó-Eliza

A fémes csikorgás lassan elhalt, ahogy az őrszem továbbpásztázta a következő szektort. Alinda torka kiszáradt, combjai könyörtelenül sajogtak a dupla terheléstől, de nem lassított. A szomszédos sor felé pillantott, ahol János, a G534-es jelzésű idős férfi teljes erőből tekerte a saját pedálját, ám mozdulataiba óvatos ritmust vitt, hogy próbálja ellensúlyozni a szomszédos lánc rezgését.

János lopva a nagymama felé fordította fáradt tekintetét. A szemeiben a megpróbáltatások ellenére mély, féltő melegség csillant meg. Amikor a fémvázaz ellenőrző lencséje elfordult tőlük, a férfi halk, szinte észrevétlen mozdulattal próbált közelebb nyúlni a közös kapaszkodóhoz, hogy egyetlen mozdulattal jelezze az együttérzését.

– Tarts távolságot, G534! – sziszegte a nagymama kimérten, de a hangja a szigorú elutasítás mögött alig észrevehetően megbicsaklott. Elfordította az arcát, mintha kizárólag a mennyezeti wattmérőt figyelné, szigorúan követve a Kolónia kötődésmentes szabályait. – A hálózat nem tűri a felesleges mozgást. Tedd a dolgod!

Mégis, ahogy a nagymama erőtlen keze ráfehéredett a hideg vásra, Alinda észrevette a leplezett remegést. Tudta, hogy az idős asszony szigorúsága csak pajzs: a nagymama titokban mélyen kötődött Jánoshoz, még ha a büntetéstől való félelem el is fojtotta a szavait. Alinda mellkasát különös szorongás és melegség szorította össze, ahogy a két öreg ember közötti néma feszültséget figyelte a gépek kattogásában.